

[Gert Petersen.]

vis også den nationale befrielsesfront må deltage. For at sådanne forhandlinger kan komme i gang, må De Forenede Stater indstille alle krigshandlinger mod Nordvietnam. Det står ganske klart, også at De Forenede Stater ikke kan kræve betaling herfor. Hertil kommer, og det må vel i hvert fald tælle for regeringen, det helt realistiske, at Nordvietnam ganske åbenbart ikke vil bidrage til realitetsforhandlinger, så længe krigshandlingerne mod Nordvietnams territorium ikke er indstillet.

Det er på denne baggrund, vi fra vor side opfordrer udenrigsministeren til over for De Forenede Stater i denne forhandlingerne så kritiske situation at give udtryk for, hvad vi har haft grund til at formode var Danmarks officielle synspunkt.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): I min redegørelse her i tinget den 3. april udtalte jeg som det danske standpunkt, at en betingelsesløs indstilling af de amerikanske bombardementer af Nordvietnam er en første forudsætning for forhandlinger, der kan bringe krigen til afslutning. Dette standpunkt blev bekræftet samme dag i den vedtagne motiverede dagsorden, og dette standpunkt er USA bekendt. Jeg understreger, at dette er regeringens standpunkt, at dette standpunkt gentagne gange er blevet fremført. Det skete her i tinget i regeringserklæringen den 6. februar, det skete under den udenrigspolitiske debat, som nævnt, den 3. april, og jeg understreger, at USAs regering er bekendt med vort standpunkt.

I den motiverede dagsorden den 3. april opfordrede tinget også parterne i Vietnamkrigen til at tage yderligere skridt, som kan føre til fredsforhandlinger. I mellemtiden — altså mellem den 3. april og nu — er drøftelser blevet påbegyndt i Paris mellem USA og Nordvietnam, og det, der drøftes, er netop forudsætningerne for, at egentlige forhandlinger om konfliktens løsning kan komme i gang. I en sådan situation vil det hverken være klogt eller rigtigt af den danske regering at søge at indprente et standpunkt, der allerede er kendt.

Gert Petersen: Jeg kan delvis takke udenrigsministeren for svaret, delvis for så vidt

som det blev klart, at det stadig væk er Danmarks officielle standpunkt, men jeg kan ikke takke for den tilbageholdenhed, man netop i den nuværende situation udviser over for De Forenede Stater.

Da vi fra socialistisk folkepartis side stillede dagsordensforslag, som med en enkelt ændring blev støttet af socialdemokratiet under den pågældende udenrigspolitiske debat, var vi inde på en direkte opfordring til USA. I stedet kom man fra regeringspartiernes side med den motiverede dagsorden, udenrigsministeren henviste til, som blot var en opfordring til at tage yderligere skridt. Vi fik dengang at vide, at vort initiativ var præget af døgnfluejournalistik. Jeg spørger nu, efter at forhandlingerne har været i gang i så lang tid, uden at der er kommet noget resultat ud af dem, hvor man tværtimod er nået derhen, at der er overvejende fare for, at disse forhandlinger strander, fordi USA ikke vil følge den opfordring, som en række stater bl. a. Danmark, tidligere har gjort, om der ikke netop i denne situation er grund til ikke bare at gentage, men understrege det danske standpunkt. Det kan ikke blive ved med at være døgnfluejournalistik.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg lægger vægt på, at der ingen tvivl er om det danske standpunkt, åbenbart heller ikke hos spørgeren. Det, vi ønsker, er en afslutning af Vietnamkonflikten. Det vil ikke gavne fredens sag, og det vil heller ikke gavne vore muligheder for at øve indflydelse, hvis vi i den nuværende situation søger at understrege standpunkter, der allerede er bekendt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om almindelig arbejderbeskyttelse. (Almindelig revision).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 66) findes i tidenden sp. 3455).

Der var ikke stillet ændringsforslag.